

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ПРИКЛАДНОЇ ЕКОНОМІКИ І МЕНЕДЖМЕНТУ
ім. Г. Е. ВЕЙНШТЕЙНА**



ТЕЗИ

**ІV ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНО-
ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ:
ПОГЛЯД МОЛОДІ»**

**20 – 21 жовтня 2022 р.
м. Одеса**

УДК: [316.334.2:330.3]:316.64-053.6(477)

Актуальні аспекти соціально-економічного розвитку України: погляд молоді. Матеріали IV Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції 20-21 жовтня 2022 року. Одеса: Одеський національний технологічний університет, 2022. – 147 с.

У матеріалах конференції знайшли відображення економічні та соціальні аспекти розвитку України з погляду молодих вчених. Були дослідженні теоретичні аспекти та запропоновані шляхи вирішення найактуальніших та нагальних проблем багатьох сфер сучасного бізнесу. В доповідях особлива увага приділялась прикладному характеру досліджень та їх впливу на поліпшення економічної ситуації в країні.

Науковий редактор Іванченкова Л.В. - д-р екон. наук, професор, в.о. директора ННПЕіМ ім. Г. Е. Вейнштейна ОНАХТ

Редакційна колегія:

Агеева І.М. – к.е.н., доц., Басюркіна Н.Й. – д.е.н., проф., Купріна Н.М. – д.е.н., доц., Лагодієнко В.В. – д.е.н., проф., Немченко В.В. – д.е.н., проф., Павлов О.І. – д.е.н., проф., Седікова І.О. – д.е.н., проф., Ніколюк О.В. – д.е.н., проф., Козак К.Б. – д.е.н., проф., Соловей А.О. – к.і.н., доц., Згадова Н.С. – к.е.н., доц., Маркова Т.Д., – к.е.н., доц.

Матеріали додаються за оригіналами рукопису

Редакційна колегія не несе відповідальності за зміст та сутність наданих матеріалів

відсутність роботи, постійного доходу або фізичну обмеженість. Через велику проблему з безробіттям та низький рівень заробітної плати в країні більшість дітей українських сімей можна назвати «соціальними сиротами», адже батьки не можуть дати належний догляд та рівень життя через відсутність належного доходу, а коли їдуть за цим доходом за кордон, то не можуть приділяти увагу дітям. Проблема міграції особливо актуальна на сьогоднішній день в Західній Україні, де мігрують біля 70% населення.

На сьогоднішній день, ніхто не знає яка точна кількість «соціальних сиріт» в Україні. Деякі експерти називають цифри від 3 до 5 мільйонів дітей, які позбавлені або ж не досить наділені батьківською увагою.

В наш час ця проблема в зв'язку з нападом Російської Федерації стала ще більш гострою, адже діти майже не бачать свого батька, їх психологічний стан порушений, діти не отримують належного нагляду через відсутність коштів та умов для цього.

Офіційна статистика «соціального сирітства» в Україні на даний час не проводиться, тому ми можемо лише здогадуватись, скільки дітей зараз страждає та скільки не проводить своє дитинство належним чином і як в майбутньому це може відобразитись на формуванні їх свідомості.

ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

**Бахчеван В.Д. здобувач СВО «Бакалавр» ф-ту ММтаПА
Науковий керівник – к.е.н., доц. Мужайло В.Д.
Одеський національний технологічний університет**

Значні політичні, соціальні, економічні, технологічні зміни, що відбулися протягом останніх років, призвели до збільшення навантаження на державу, структури та системи державного управління та державної служби у всьому світі. Глобалізація ринків, науково-технічний прогрес та зростання взаємозалежності між державами призвели до створення складних та нових взаємовідносин та мереж, які національні системи змушені визнати та ефективно очолювати.

На сьогоднішній день у світовій практиці існує кілька підходів до державної служби. В Англії та США концепція державної служби побудована на підпорядкованості її у структурі держави. Завдання державної служби тут полягає у проведенні в життя державної політики та здійсненні експертизи, обмеження державних повноважень. Державна служба не може виходити за межі того, що встановлено законом.

В деяких країнах (Франція, Японія) реалізується інша концепція державної служби, що ґрунтується на ідеї державної служби як служіння в інтересах суспільства. У рамках цього підходу державна служба сприймається як професія, що передбачає підвищений соціальний статус та деякі привілеї державних службовців. Державна служба сама може розробляти, проводити, а

також спрямовувати розвиток суспільства [1].

Серед сучасних вчених особливо слід відзначити роботи українських дослідників Гальчинського А.С., Валевського О.Л., Кушнір М.А., в яких державна служба розглядається з погляду правового регулювання, підвищення управлінської культури держслужбовців. Проте слід констатувати відсутність фундаментальних монографічних досліджень, присвячених тенденціям розвитку державної служби в контексті європейських стандартів.

Термін “державна служба” вперше було започатковано чинним Законом України "Про державну службу" 1993 року. Державна служба в Україні - це професійна діяльність осіб, які обіймають посади в державних органах та їх апараті з практичного виконання завдань та функцій держави та отримують заробітну плату за рахунок державних коштів. Ці особи є державними службовцями та мають відповідні службові повноваження [2, 3].

Державна служба – діяльність професійних державних службовців, які проходять службу в державних органах або їх апаратах, щодо практичного здійснення завдань та функцій зазначених органів у сфері державного управління та регулювання. Конституція України, закони та інші нормативно-правові акти дають підстави віднести державну службу України до традиційної бюрократичної системи, оскільки вона базується на законодавстві і багато в чому схожа на європейську державну службу.

Концептуально основними цілями та завданнями державної служби є: охорона конституційного ладу, створення умов для розвитку відкритого суспільства, захист прав людини та громадянина; забезпечення ефективної діяльності державних органів відповідно до їх повноважень та компетенції шляхом надання професійних управлінських послуг політичному керівництву цих органів та громадськості.

Для успішної реалізації певних цілей та завдань державна служба має будуватися на певних базових засадах. Правове встановлення засад державної служби обумовлює функціонування державних органів, діяльність державних службовців (персоналу), стійкість державно-правового регулювання відносин державної служби, а також обґрунтування тенденцій розвитку законодавства про державну службу.

В сучасних умовах виникнення активних громадських організацій у багатьох випадках чинить значний тиск на державні установи та організації як у плані зменшення масштабів корупції з метою створення рівних умов для приватного бізнесу, так і щодо підвищення етичних стандартів ведення державних справ. Уряди відреагували пропозицією нових ідей та ініціатив, що впливають на традиційні галузі державного управління та державних службовців з метою зробити їх структури більш гнучкими, більш відповідними цінностям суспільства в цілому та більш сконцентрованими на забезпеченні ефективності та результатів.

Зростає необхідність у державних службовців, які можуть виявляти ініціативу, в різних політичних сферах та питаннях, і можуть грати активну роль у житті суспільства на відміну від традиційних бюрократів, як і «робити

більше із меншими коштами» у зв'язку з обмеженістю ресурсів. У багатьох країнах остання вимога додатково посилюється експоненційним зростанням державних послуг та їх надання. Державні службовці тако ж змушені діяти у середовищі, у якому інформаційні технології трансформувалися в методи діяльності. І незалежно від цих змін і тиску, що чиниться на них, вони продовжують працювати в рамках чинного законодавства, що забезпечує дотримання верховенства права, належного процесу та цінностей державної служби. Вони мають повсюдно забезпечувати належну збалансованість між законністю та ефективністю.

Підсумовуючи сказане, можна стверджувати, що сьогодення реальність, яка глобально змінюється, вказує на потребу в службовцях, які є компетентними професіоналами. Все більша увага в суспільстві приділяється чесності у поводженні з державними коштами, орієнтації на надання послуг, дотриманні законності, протидії корупції та наявності низки навичок високого рівня на додаток до тих, які були потрібні раніше. Це також вимагає від державних службовців наявності та розвитку можливостей для роботи індивідуально або в команді у складних умовах на національному та міжнародному рівнях, у яких вони мають служити суспільству цілеспрямовано та компетентно.

Таким чином, реформу державної служби слід розглядати одночасно як з точки зору професійного розвитку так і з точки зору дії, спрямованої на підвищення результативності діяльності шляхом вживання та використання політичних заходів та інструментів для зміни навколишнього оточення на стійкій основі. Відповідно реформа має супроводжуватися змінами в системах адміністрування та державного управління. Це означає що успішне проведення реформ має відбуватися із тісно взаємопов'язаними складовими державного управління – державної служби та громадянського суспільства у контексті прихильності з боку політичних та адміністративних лідерів. Для створення та розвитку абсолютно нової культури у державній службі можуть бути використані різноманітні заходи, відомі як «заходи щодо запобігання корупції», «сумлінне управління» або «зміцнення цілісності». Ці заходи можуть супроводжуватися такими механізмами, як стратегії боротьби з корупцією, кодекси поведінки, схеми захисту інформаторів та структури організаційної невідкупності, призначені для подальшого зміцнення основ публічного управління та адміністрування.

Література

1. Євсюкова О.В., Михайлова Т.М. Державна служба України: специфіка складнощів модернізаційного процесу. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2021. № 4. URL: <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=2041> (дата звернення: 25.04.2022).

2. Губанов О.О. Юридична відповідальність публічних службовців як інститут службового права України: монографія. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2020. 386 с.

3. Ковальчук О.В., Дубич К.В. Проблеми реформування державної служби в митних органах. Інвестиції: практика та досвід. 2021. № 15. С. 120–126.

НЕОБХІДНІСТЬ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

**Андрусішин М.Р., здобувач СВО «Бакалавр» ф-ту ММтаПА
Науковий керівник – к.е.н., доц. Брюшкова Н.О.
Одеський національний технологічний університет**

Необхідність державного фінансового контролю в Україні визначена на законодавчому рівні. Контроль є однією з основних функцій адміністративного менеджменту, та дозволяє встановити зворотній зв'язок в контурі управління. Це твердження актуально як для вже налагодженого процесу управління системою, так і для тієї керованої системи яка має параметри, що піддаються впливу через зміну зовнішніх та внутрішніх умов її функціонування.

Контроль виникає на кожній стадії управлінського процесу. Науково обґрунтований контроль дозволяє контролюючим органам працювати більш швидко та ефективно, без державного фінансового контролю держава існувати не може.

Сьогоднішній стан державного фінансового контролю має багато протиріч у законодавчій сфері, що знижує ефективність контролю за використанням бюджетних коштів установами та організаціями, що їх використовують. Через це страждає ефективність їх діяльності. Недосконалість державного фінансового контролю призводить до того, що держава зазнає збитків через недоотримання фінансових надходжень у бюджет.

Стан державного фінансового контролю в Україні має ряд недоліків, які дослідники поділили на чотири основні групи [1]:

1) нормативно-правового характеру, а саме – відсутність законодавчо обґрунтованих рішень щодо формування цілісної системи фінансового контролю в державі, законодавчі протиріччя в сфері державного фінансового контролю, невиконання частини вимог через їх дублювання в законодавстві, порушення законодавчих норм бюджетного та податкового законодавства;

2) організаційно-технічного характеру – не існує чіткого переліку органів, що займаються державним фінансовим контролем в Україні, повноваження органів чітко не прописані, через що їх функції часто дублюються;

3) інформаційного характеру – громадськість недостатньо проінформована про завдання державного фінансового контролю та його важливість для держави, відсутність доступної інформаційної та методологічної бази державного фінансового контролю;

4) кадрового характеру, через недостатність кваліфікованих кадрів, недосконалість системи організації підвищення кваліфікації та перепідготовки